

Sygn. akt VI U 1775/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2015r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: H. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 13 maja 2014r., numer (...), znak: (...)

w sprawie: H. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

z udziałem osoby zainteresowanej A. K.

o podstawę wymiaru składek

oddala odwołanie.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 1774 / 14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że dla A. K. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne od 1.01. 2013 r. do 31.12.2013 r. stanowi kwota 1600 zł, a od 1.01.2014 r. kwota 1680 zł. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika H. S., stwierdzając w uzasadnieniu, że zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego ubezpieczonej z wynagrodzeniem w kwocie 7180 zł miało na celu jedynie uzyskanie przez wnioskodawczynię podwyższonego świadczenia z ubezpieczenia społecznego w postaci zasiłku chorobowego i macierzyńskiego. Wskazane działania podjęte w celu skonstruowania okoliczności pozwalających na zmianę wynagrodzenia zasadniczego za pracę, nie są zgodne z zasadami współzycia społecznego i służą osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych osób ubezpieczonych w tym systemie.

W odwołaniu od tej decyzji skarżąca zarzuciła jej wydanie z naruszeniem przepisów t.j. :

1. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.18 ust.1 oraz art.20 ust. Ustawy z dnia13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013r., poz.1442) poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie skutkujące bezzasadnym przyjęciem przez organ rentowy, że podstawa wymiaru składki ubezpieczonej jako

pracownikowi skarżącej wynosi minimalne wynagrodzenie za pracę obowiązujące w latach 2013 – 2014r. w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy, zwłaszcza umowa o pracę, zeznania świadków, zakres obowiązków, rodzaj obsługiwanych kontraktów, obroty przedsiębiorstwa skarżącej, wykształcenie i kwalifikacje ubezpieczonej wskazują, że brak jest podstaw do uznania, że wynagrodzenia A. K. w spornym okresie czasu nie wynosiło 7180 zł, a z drugiej strony brak jest jakichkolwiek przesłanek zawartych w cytowanym przepisie, które nie wprost zabraniałyby zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych rzeczywiście osiąganego kwoty wynagrodzenia i opłacania wyższych składek w sytuacji gdy cytowane przepisy prawa wprost dopuszczają taką możliwość,

2. Obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 233 par.1 kpc, która miała wpływ na wynik sprawy, poprzez nieuzasadnione przyjęcie przez organ rentowy, iż mimo zgromadzonej dokumentacji w postaci umowy o pracę, kwestionariusza osobowego, zakresu obowiązków, kart szkoleń BHP, oraz zeznań licznych świadków przesłuchanych w sprawie, z których bezspornie wynikał charakter pracy A. G., rodzaj obsługiwanych kontraktów, zarządzanie zasobami ludzkimi, odpowiedzialność za sprawy kadrowe i księgowość, liczne delegacje i nienormowany czas pracy, należało uznać podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w. wym. w wysokości minimalnej dla spornego okresu czasu, w sytuacji gdy przeprowadzone dowody dostarczały wiedzy przeciwnej,

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na zaniechaniu przez organ rentowy wnikliwego zbadania wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza zaniechaniu ustalenia obrotów płatnika składek w celu ustalenia możliwości płatniczych pracodawcy, zaniechaniu zbadania skali kontraktów zawieranych przez płatnika składek, zaniechaniu zbadania struktury zatrudnienia, zaniechaniu ustalenia danych co do zakresu wykształcenia i kwalifikacji Ubezpieczonej, co miało wpływ na wynik sprawy i nie pozwoliło na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego,

4. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.41 ust.12 i 13 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwe i nieuzasadnione zakwestionowanie wynagrodzenia osiąganego przez A. K., stanowiącego podstawę wymiaru składek w sytuacji gdy zakład pracy posiadał możliwości ekonomiczne na wypłatę takiego wynagrodzenia, wysokość wynagrodzenia odpowiada charakterowi pracy i ilości wykonywanych obowiązków a także wykształceniu ubezpieczonej, a z drugiej strony brak jest podstaw, że wynagrodzenie które otrzymywała ubezpieczona jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego,

5. Obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.58 par.2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu przez organ rentowy, że umowa o pracę pomiędzy skarżącą, a ubezpieczoną była nieważna z tej przyczyny, że była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego w sytuacji gdy żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie dostarczył takiej wiedzy, zwłaszcza że określone w umowie między stronami wynagrodzenie nie generowało uprawnień do postępowania sprzecznych z normą moralną, zwłaszcza, że przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie reglamentują wysokości zgłaszanego do ubezpieczeń społecznych przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki,

6. Wydanie przez organ rentowy decyzji sprzecznej z zasadą swobodnego kształtowania postanowień umownych.

Ubezpieczona wniosła o:

- zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie w wyroku, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. K., podlegającej ubezpieczeniom jako pracownikowi w PHU (...) wynosi 7180 zł (słownie: siedem tysięcy sto osiemdziesiąt złotych),

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie do ponownego rozpoznania,

- zasądzenie na rzecz Skarżącej kosztów postępowania w niniejszej sprawie wraz z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Od 15.07.2010 r. H. S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie szycia tapicerski meblowej pod nazwą PHU (...). W ramach tej działalności zatrudnia pracowników. W 2010 r. w firmie zatrudnionych było 15 pracowników fizycznych. Do czasu zatrudnienia zainteresowanej A. K.-córci H. S. w firmie nie zatrudniano pracowników administracyjnych. A. B. (1), która była kierownikiem do spraw produkcji zajmowała się w tym okresie czynnościami administracyjnymi. Działalność odwołującej prowadzona jest w J. przy ulicy (...) na terenie (...). Zainteresowana A. K. zatrudniona została przez matkę H. S. od 20.06.2013 r. na stanowisku kierownika do spraw administracji i Kadr za wynagrodzeniem 7180 zł. Od 10.09.2013r. zainteresowana pobierała wynagrodzenie za okres choroby, od 13.10.2013r. zasiłek chorobowy a od 21.01.2014 r. zasiłek macierzyński. Zainteresowana była jednocześnie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w firmie podatkowej należącej do J. Ś. (od 1.12.2008 r.) a od 1.11.2011r. prowadzi własną działalność gospodarczą i zajmuje się przesywaniem wzorów na zlecenie obcych firm.

Odwołująca H. S. od 2012 r. jest też zatrudniona u córki A. K. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy za minimalnym wynagrodzeniem. Odwołująca H. S. zatrudniła zainteresowaną A. K. w charakterze kierownika do spraw organizacji produkcji, przed zatrudnieniem córki te czynności wykonywała częściowo A. B. (1) oraz H. S., po części pracownicy firm, które zlecały produkcję. Do obowiązków zainteresowanej A. K., według twierdzeń, odwołującej należało sporządzanie dokumentów, wypisywanie dowodów WZ, sporządzanie list płac, wydawanie świadectw pracy, dokonywanie wypłat wynagrodzeń, organizowanie przeszkolenia BHP, poszukiwanie zamówień, organizowanie stanowisk pracy, wyjazdy na szkolenia z pracownikami, wdrażanie pracowników do realizacji konkretnych zamówień, zatrudnianie pracowników, podpisywanie umów o pracę, rozliczanie roboczogodzin, prowadzenie kart pracy pracowników, nadzorowanie produkcji. Zainteresowana zdobyła 4 klientów, kilkakrotnie odwoziła pracowników na szkolenia w L., w T. i w G.. Zainteresowana wykonywała swoje obowiązki do 9 września 2013 r., bo wtedy poszła na nieprzerwane do porodu zwolnienie lekarskie, dziecko urodziła 21stycznia 2014 r. Przed zatrudnieniem zainteresowanej odwołująca miała małe obroty, rzędu 20.000 zł, nie osiągała dochodu i rosło jej zadłużenie. Zaległości wobec ZUS wynosiły na dzień przeprowadzenia kontroli ZUS-u 280 000 zł. Odwołująca zaproponowała zainteresowanej wynagrodzenie w kwocie 7.180 zł, bo nie mogła znaleźć pracownika. W 2013 r. odwołująca utrzymywała się z pensji męża, który pracuje w Zakładach (...) jako aparatowy z wynagrodzeniem około 4.000 zł. Przed zatrudnieniem zainteresowanej obowiązkami, które przekazała córce zajmowała się sama zainteresowana i A. B. (1) która była kierownikiem do spraw produkcji. Zainteresowana podpisywała listę obecności, pracowała codziennie od 16.00 do 20.00 lub 21.00. U odwołującej nie prowadzono ewidencji jej czasu pracy. Wypłata wynagrodzenia dla pracowników, w tym A. K., odbywała się w systemie cotygodniowym bezpośrednio do ręki. Obowiązki zainteresowanej we wrześniu 2013 r. przejął K. B., który był krojczym i J. S. (1), która była pracownikiem fizycznym. Pozostałe obowiązki przejęła odwołująca, a biuro podatkowe przejęło sprawy księgowe. Gdy odwołująca zatrudniła w czerwcu 2013 r. zainteresowaną to współpracowała już z biurem podatkowym. W lutym 2014 r. u płatnika składek H. S. przeprowadzono kontrolę ZUS-u w celu sprawdzenia prawidłowości obliczania składek na ubezpieczenie społeczne A. K. i w wyniku te kontroli wydano zaskarżoną decyzję.

dowód: zeznania świadków- K. B., J. S. (2), informacyjne przesłuchanie zainteresowanej - zapis protokołu rozprawy k.144, A. B. (2) zapis protokołu rozprawy k.198, odwołującej- zapis protokołu rozprawy k.233, dokumenty k.72-125, akta osobowe ubezpieczonej, akta rentowe., protokół kontroli ZUS w aktach rentowych.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów w aktach sprawy, których prawdziwości strony nie kwestionowały, akt osobowych ubezpieczonej, zeznań świadków, odwołującej(częściowo), którym dał wiarę jako zgodnym i uzupełniającym się wzajemnie. Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującej co do skali czynności

wykonywanych przez zainteresowaną w odniesieniu do spraw kadrowych pracowników, bowiem odwołująca nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń mimo dwukrotnego zobowiązania sądu w tym zakresie. Ponadto zakres obowiązków zainteresowanej naszkicowany przez odwołującą, biorąc pod uwagę fakt jednoczesnego zatrudnienia zainteresowanej w firmie (...) i prowadzenia przez zainteresowaną własnej działalności gospodarczej przemawia przeciwko możliwości wykonywania czynności przez zainteresowaną w tak wielkim zakresie. Podobnie Sąd nie dał wiary twierdzeniom odwołującej, że po zatrudnieniu zainteresowanej od razu poprawiła się kondycja finansowa firmy odwołującej, bowiem nie ma na to żadnych dowodów a ponadto przeczy temu fakt istnienia dużych zaległości finansowych wobec ZUS, których nie spłacono do tej pory.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe oraz chorobowe za ubezpieczonych, o których mowa w art. 16 ust. 1-3, 5, 6 i 9-12, obliczają, rozliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu w całości płatnicy składek. W myśl art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Zgodnie z art. 20 ust. 1. ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Art. 66 ust. 1 pkt a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych stanowi, że obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają:

1) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są:

a) pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych,

W art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych stwierdza się, że do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a, d-i i pkt 3, 11 i 35, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10.

W myśl art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy wskazuje na ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym w ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy systemowej, po przekazaniu przez płatnika składek raportu miesięcznego, przedkładanego zgodnie z art. 41 ust. 1, Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.).

Na podstawie art. 41 ust. 13 ustawy ZUS jest również uprawniony do zmiany przekazanych przez płatnika składek informacji o wysokości wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy uznał, że zakwestionowanie w niniejszej sprawie przez organ rentowy wysokości ustalonego w umowie o pracę ubezpieczonej wynagrodzenia w wysokości łącznej 7180 zł brutto miesięcznie jest uzasadnione.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zajął się kwestią czy faktycznie nastąpiło takie ukształtowanie zakresu obowiązków ubezpieczonej już w fazie organizacji spółki, które mogło skutkować przyznaniem wynagrodzenia przekraczającego znacznie kwotę minimalnego wynagrodzenia. Zauważyć trzeba, że u odwołującej zatrudnieni byli przed nawiązaniem z zainteresowaną stosunku pracy jedynie pracownicy fizyczni, obowiązki administracyjne wykonywała A. B. (1), obsługę sprawowało biuro podatkowe, po przejściu zainteresowanej na zasiłki chorobowy i macierzyński, obowiązki przejął kroczy a na miejsce zainteresowanej nie zatrudniono nowego pracownika. Sytuacja finansowa firmy odwołującej w momencie zatrudniania zainteresowanej była zła, odwołująca miała duże zaległości płatnicze, nie osiągała dochodu. Wielkość firmy, jej obroty, ilość pracowników również nie generowała tak wielu czynności, które uzasadniałyby tak wysokie (7180 zł) wynagrodzenie, jakie zaproponowała odwołująca zainteresowanej. Nie ma żadnych dowodów na to, że praca zainteresowanej dawała ponadprzeciętne efekty, zasługujące na szczególną gratyfikację. Brak dowodów na to, że odwołująca ponosiła jakiegokolwiek koszty związane ze świadczeniem pracy u odwołującej, a ponadto w umowie o pracę nie ma postanowień w tym zakresie. Podkreślenia wymaga fakt, że zainteresowana w momencie podjęcia pracy była zatrudniona równolegle u innego pracodawcy, prowadziła też własną działalność gospodarczą i wychowywała 3 letniego syna. W takich okolicznościach nie była w stanie świadczyć pracy w takim rozmiarze jak twierdziła to odwołująca. Ponadto zwrócić trzeba uwagę na to, że zainteresowana była córką odwołującej, która z kolei zatrudniła się u zainteresowanej za minimalnym wynagrodzeniem. Wszystkie te okoliczności świadczą niezbicie o tym, że jakkolwiek zainteresowana pracowała u odwołującej, to jednak ani rozmiar tej pracy, ani okoliczności jej świadczenia, ani kondycja finansowa firmy odwołującej nie uzasadniały ustalenia wynagrodzenia zainteresowanej na tak wysokim poziomie.

Sąd Okręgowy ocenił, że wynagrodzenie ustalone w spornej kwocie było także nieadekwatne do rodzaju powierzonych wnioskodawczyni obowiązków i odbiegało od wynagrodzenia otrzymywanego przez inne osoby zatrudnione w firmie. W świetle tak ustalonych okoliczności Sąd Okręgowy przyjął, że ustalenie wynagrodzenia ubezpieczonej na kwotę 7180 zł było czynnością sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, a tym samym nieważną w myśl art. 58 § 2 k.c. Widoczny w sprawie problem polega na ustaleniu wynagrodzenia w zawartej umowie o pracę na krótki okres przed zajściem zdarzenia rodzącego uprawnienie do świadczenia z ubezpieczenia społecznego jako wygórowanego świadczenia za wykonywaną pracę w celu uzyskania przez osobę ubezpieczoną naliczonych od takiej podstawy świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Zdaniem Sądu Okręgowego, nieważnością w przedmiotowej sprawie dotknięte zostały uzgodnienia stron umowy dotyczące wysokości wynagrodzenia za pracę (art.58 § 3 k.c.).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 r.(II UK 16/05;OSNP 2006/11-12/191) Sąd ten stwierdził, że „Nadmierne podwyższenie wynagrodzenia pracownika może być w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych ocenione jako dokonane z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń.”

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r. (III UK 89/05 OSNP 2006/11-12/192, OSP 2007/4/41) Sąd Najwyższy uznał, że „Ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu (art. 58 § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p.)”.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.11.2014 r. (III AUa 172/14; LEX nr 1621153) wypowiedziano podobny pogląd: „Autonomia stron umowy o pracę w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także względem interesu publicznego. Odpowiednie zastosowanie art. 58 k.c. prowadzi do wniosku, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współżycia społecznego - nieważne bezwzględnie. Ocena wysokości wynagrodzenia uzgodnionego przez strony stosunku pracy na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych ma istotne znaczenie z uwagi na okoliczność, że ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu

zatrudnienia w ramach stosunku pracy następuje w oparciu o przychód, o którym mowa w ustawie z 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty itp. Umowa o pracę wywołuje zatem nie tylko skutki bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych kształtując stosunek ubezpieczenia społecznego, w tym wysokość składki, co w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. W związku z powyższym ocena postanowień umownych może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych, a więc nie tylko z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), ale także interesu publicznego.” Poglądy powyższe Sąd Okręgowy podziela, uznając, że mają one zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy podkreśla, że organ rentowy nie zakwestionował samego faktu pracy zainteresowanej A. K. u odwołującej H. S. a jedynie uznał, że ustalenie kwoty wynagrodzenia w umowie o pracę ubezpieczonej jest nieważne i zdaniem Sądu Okręgowego, z omówionych wyżej przyczyn, organ rentowy prawidłowo uznał, iż wnioskodawczynie w spornym okresie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy o pracę, lecz z podstawą wymiaru składek w kwocie 1600 zł. a od 1.01.2014 r. w kwocie 1680 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek